

135 Dans les ruines d'abbaye

Seuls, tous deux, ravis chantants,
comme on s'aime;
Comme on cueille le printemps Que Dieu
sème.

Quels rires étincelants dans ces
ombres,
Jadis pleines de fronts blancs, de
cœurs som-bres,
On s'envoie, les cris
De la joie frais échos mêlés au vent,
Gaité que le noir couvent assaisonne.

Seuls, tous deux, ravis chantants,
comme on s'aime;
Comme on cueille le printemps que Dieu
sème,
Quels rires étincelants dans ces
ombres,

Jadis pleines de fronts blancs, de
cœurs som-bres,
Sur la pierre en prière,

On se cherche, on se poursuit

On sent croître Ton aube, Amour dans
la nuit

Du vieux cloître
On s'en va se becquetant, on s'adore
On s'em-brasse à chaque instant, puis
encore, Sous piliers, les arceaux, et
les marbres.

C'est l'histoire des oiseaux dans les
arbres.

135 In de ruïnes van de abdij

Alleen, wij twee, verrukt zingend,
terwijl we van elkaar houden;
Terwijl we de bron verzamelen die God
zaait.

Wat een sprankelend gelach in deze
schaduwen,
Eens vol witte fronten, donkere harten,
We sturen elkaar de vreugdekreten,
frisse echo's vermengd met de wind,
Vrolijkheid die het zwarte klooster
ervaart.

Alleen, wij twee, verrukt zingend,
terwijl we van elkaar houden;
Terwijl we de bron verzamelen die God
zaait,
Wat een sprankelend gelach in deze
schaduwen,

Eens vol witte fronten, donkere harten,
Op de gebedssteen,

We zoeken elkaar, we achtervolgen
elkaar

Wij voelen Uw dageraad groeien, Liefde
in de nacht

Uit het oude klooster
We gaan elkaar kussen, we zijn dol op
elkaar We kussen elk moment, en dan nog
eens, Onder pilaren, bogen en stenen.

Het is het verhaal van de vogels in de
bomen.